

ÇÖZEMEDİM İNSANI**Yusuf DURSUN**

Altımıza döşek gibi serilen
Arzı gezdim, gezemedim insanı.
Üstümüze yorgan gibi gerilen
Göğü çözdüm, çözemedim insanı.

Yıldızla oynadım, güneşle coştum,
Bir bulut üstünde denizler aştım,
Kafdağı'nın doruğuna ulaştım,
Masal yazdım, yazamadım insanı.

Toprağın özünde cevheri duydum,
Altın'ı gizleyen örtüyü soydum,
Taşını, kumunu bir yana koydum,
Suyu süzdüm, süzemedim insanı.

Dikenler içinde güller bitiren,
Bir tohumdan bince başak yetiren,
Gönlümüzü yücelere götüren
Aşkını sezdim sezemedim insanı.

Dağlardan ses aldım sevda çağrısına,
Bir gül derman oldu gönül ağrısına.
"Hu" diyerek vurup kendi bağrısına,
Taşı ezdim ezemedim insanı.

Başı yerde gerek yetişmiş ekin,
Bize göre değil düşmanlık ve kin.
Hoş gördüm âlemi, Yaradan için,
Nefsi çizdim, çizemedim insanı..

ASILDIM KENDİME**Fatma ARAS**

Çocukluğum masalarda inliyor
Toplayıp günleri yanayım kime
Issızlık kanımda nabız dinliyor
Şehirler kilitli döneyim kime

Sokaklar sesimi duymadan daha
Gecenin cebinde gündüzler paha
Ellerim yetişmez göğü perdaha
Üşürken duvarlar sineyim kime

Yokluğu çökerken her an gözüme
Deniz taşar tuz bırakır yüzüme
Gece şahit yastığımda sızıma
Aynada cesedi sunayım kime

Bulutlu günlerin ölçüsü kaçmış
Yarılmış gökyüzü ağzını açmış
Gibi bir karanlık ışığı içmiş
Odamda bir boran donayım kime

Göçebe geziyor mülteci yanım
Çağlayan sellere karışmaz kanım
Sarılsa gök kuşak acıtır canım
Yüreğim boş beşik anayım kime

Aras'ım içimde anılar yara
Uzayan yaslarım açtırmaz kara
Asıldım kendimde söyleyin yâr'a
Tabakta karılmış kınayım kime